

Sygn. akt IV P 234/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Szwałd

Protokolant: Monika Mojak

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 r. w Krośnie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko W. I. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. w N.

o uchylenie kary porządkowej

I uchyla nałożoną przez pozwanego W. I. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. w N. na powódkę A. S. karę upomnienia,

II zasądza od pozwanego W. I. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. w N. na rzecz powódki A. S. kwotę 60 zł. (słownie: sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III nakazuje Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego W. I. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. w N. kwotę 600 zł. (słownie: sześćset złotych) – tytułem opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.

Sygn. akt IV P 234/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 września 2015 roku

Powódka A. S. w pozwie przeciwko pozwanemu W. I. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. w N. wniosła o uchylenie nałożonej na nią kary porządkowej upomnienia oraz o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w dniu 13 maja powódka źle się czuła w pracy, o czym poinformowała majstra M. O.. Przez przypadek pominęła kilka dobrze wyciętych desek i rzuciła je na stertę z odpadami. Po chwili zauważyła błąd i zaczęła zbierać dobry materiał. Widząc to majster, zaczął agresywnie krzyżeć na powódkę i wyzywał ją obraźliwymi słowami. Wtedy powódka podjęła ostateczną decyzję, że chce zrezygnować z pracy, o czym poinformowała wszystkich w przedsiębiorstwie. Zła atmosfera w pracy, brak szacunku ze strony pracodawcy, podnoszenie norm pracy spowodowało konieczność rozwiązania umowy o pracę. Powzięcie o tym wiadomości zadecydowało o nałożeniu na powódkę kary upomnienia.

W odpowiedzi na pozew pozwany W. I. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. w N. wniósł o utrzymanie nałożonej na powódkę kary, zarzucając jednocześnie, że powódka niewłaściwie wykonywała swoją pracę, do czego się przyznała, ale nie z powodu złego samopoczucia, a załatwienia sobie nowej pracy. Przez całe osiem godzin

źle sortowała materiał, mimo uwag mistrza. Mimo pełnej świadomości, nieustannie źle pracowała, nawet lekceważąco odpowiadała na uwagi mistrza : „to mnie zwolnijcie”. Dodatkowo powódka oświadczyła, że chce rozwiązać umowę za porozumieniem stron w tym samym dniu, w przeciwnym razie przyniesie zwolnienie lekarskie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Na podstawie umowy o pracę z dnia 12 stycznia 2009 r. pozwany W. I. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. w N. zatrudnił powódkę A. S. na okres próbny od 13 stycznia do 12 kwietnia 2009 r. na stanowisku operator maszyn do obróbki drewna.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 9 kwietnia 2009 r. pozwany zatrudnił powódkę na czas określony od 13 kwietnia do 12 kwietnia 2017 r. na tych samych warunkach pracy.

W piśmie z dnia 15 maja 2015 r. na podstawie art. 108 § 1 k.p. i regulaminu pracy, pozwany po uprzednim wysłuchaniu w dniu 15 maja 2015 r. udzielił powódce kary upomnienia za niewykonanie poleceń przełożonego. Powzięcie wiadomości o naruszeniu obowiązków pracowniczych nastąpiło dnia 13 maja 2015 r.

Dowód : akta osobowe powódki

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których wiarygodność nie budzi wątpliwości, a strony im nie zaprzeczyły.

Artykuł 108 § 1 k.p. stanowi, że za nieprzestrzeganie przez pracownika ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy, przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych, a także przyjętego sposobu potwierdzania przybycia i obecności w pracy oraz usprawiedliwiania nieobecności w pracy, pracodawca może stosować:

- 1)karę upomnienia,
- 2)karę nagany.

Artykuł 109 § 1 k.p. stanowi, że kara nie może być zastosowana po upływie 2 tygodni od powzięcia wiadomości o naruszeniu obowiązku pracowniczego i po upływie 3 miesięcy od dopuszczenia się tego naruszenia.

Zgodnie z art. 110 k.p. o zastosowanej karze pracodawca zawiadamia pracownika na piśmie, wskazując rodzaj naruszenia obowiązków pracowniczych i datę dopuszczenia się przez pracownika tego naruszenia oraz informując go o prawie zgłoszenia sprzeciwu i terminie jego wniesienia. Odpis zawiadomienia składa się do akt osobowych pracownika.

Przytoczony powyżej art. 109 k.p. w paragrafie 1 wprowadza ramy czasowe w zakresie możliwości nałożenia przez pracodawcę na pracownika kary porządkowej. W szczególności przy nakładaniu kar porządkowych pracodawca związany jest dwoma terminami, tj. kara nie może być zastosowana po upływie dwóch tygodni od powzięcia przez pracodawcę wiadomości o naruszeniu obowiązku pracowniczego i po upływie trzech miesięcy od dopuszczenia się tego naruszenia. W tym miejscu należy zauważyć, że termin trzech miesięcy liczy się od dnia faktycznego naruszenia przez pracownika obowiązku pracowniczego. Natomiast bieg terminu dwóch tygodni liczy się od dnia powzięcia wiadomości o dopuszczeniu się naruszenia obowiązku, tj. z dniem ujawnienia tego naruszenia, jeżeli jest ono oczywiste, albo z dniem, w którym stwierdzone zostało to naruszenie, jeżeli w konkretnych okolicznościach niezbędne było dokonanie w tym celu odpowiednich ustaleń. Po upływie któregośkolwiek z tych terminów kara nie może być nałożona - (tak kom. (...) W. P.).

Z kolei w art. 110 k.p. ustawodawca określił konieczną treść zawiadomienia o ukaraniu. Przepis ten wymaga, aby pracodawca skonkretyzował rodzaj naruszenia obowiązków pracowniczych oraz podał datę dopuszczenia się przez pracownika tego naruszenia. Tylko z tymi informacjami zawiadomienie o ukaraniu jest pełne. Bez tych danych pracownik nie mógłby podjąć decyzji o ewentualnym wystąpieniu ze sprzeciwem. Uznaje się, że do kwestii skutków

prawnych braków w treści pisma o ukaraniu konieczne jest podejście rygorystyczne, tj. równoznaczne z brakiem pisemnego zawiadomienia o ukaraniu (tak komentarz do kodeksu pracy wydawnictwa „LexisNexis” pod redakcją M. Gersdorf, K. Rączki i J. Skoczyńskiego).

W przedmiotowej sprawie powództwo o uchylenie kary porządkowej jest uzasadnione.

Pozwany w piśmie z dnia 15 maja 2015 r. zawiadamiającym pracownika o ukaraniu go karą porządkową wskazał, że : „(...) pozwany po uprzednim wysłuchaniu w dniu 15 maja 2015 r. udzielił powódce kary upomnienia za niewykonanie poleceń przełożonego. Powzięcie wiadomości o naruszeniu obowiązków pracowniczych nastąpiło dnia 13 maja 2015 r.”. W piśmie tym pozwany nie wskazał daty dopuszczenia się przez powódkę naruszenia poleceń przełożonego.

Artykuł 110 k.p. wymaga od pracodawcy w zawiadomieniu o zastosowanej karze porządkowej wskazania między innymi daty dopuszczenia się przez pracownika naruszenia. Data wskazana w art. 110 k.p. służy do umiejscowienia określonego zdarzenia na osi czasu i jest wyrażona za pomocą dnia, miesiąca i roku. Wskazanie w piśmie daty, także rodzaju naruszenia obowiązków, jest warunkiem koniecznym prawidłowo skonstruowanego zawiadomienia o nałożeniu kary porządkowej. Ustawodawca wymaga wskazania daty zdarzenia.

Z kolei art. 109 § 2 k.p. stanowi, że kara może być zastosowana tylko po uprzednim wysłuchaniu pracownika. Podczas wysłuchania zostaje omówione całe zdarzenie : data naruszenia obowiązków, ich rodzaj oraz okoliczności towarzyszące zdarzeniu. Zatem pracownik wie o jakie jego zachowanie chodzi. Mimo tego, ustawodawca wymaga podania daty zdarzenia w piśmie zawiadamiającym pracownika o nałożeniu na niego kary. Pracodawca nie może się powoływać na okoliczność, że pracownik, w związku z jego wysłuchaniem, wiedział o zdarzeniu, jego dacie i rodzaju naruszenia. Ustawodawca zakłada, że pracownik wie o okolicznościach zarzucanego mu zdarzenia. Mimo tego wymóg formalny stawiany przez art. 110 k.p. jest jasny - poza wskazaniem rodzaju naruszenia obowiązków pracowniczych, konieczne jest także wskazanie daty dopuszczenia się przez pracownika tego naruszenia. Wszystko to dopiero pozwoli na dokonanie oceny czy nałożenie na pracownika kary porządkowej nie zostało dokonane z naruszeniem terminów, o których mowa w art. 109 § 1 k.p.

W przedmiotowej sprawie pozwany wadliwie sformułował zawiadomienie o nałożeniu na powódkę kary upomnienia, bowiem nie wskazał daty naruszenia przez powódkę jej obowiązków w postaci niewykonywania poleceń przełożonego. Stwierdzenie „powzięcie wiadomości o naruszeniu obowiązków pracowniczych nastąpiło dnia 13 maja 2015 r.” informuje jedynie o powzięciu przez pracodawcę wiadomości o naruszeniu obowiązków przez powódkę, a nie o dacie dopuszczenia się przez pracownika naruszenia jego obowiązków. To uniemożliwia ocenę czy pozwany zachował terminy z art. 109 § 1 k.p., do której to oceny sąd został zobowiązany w procesie na skutek odwołania pracownika od nałożonej na niego kary porządkowej upomnienia.

Skoro nałożona na powódkę kara narusza art. 110 k.p. i czyni niemożliwą ocenę zachowania terminów z art. 109 § 1 k.p., należało orzec o uchyleniu kary porządkowej na mocy art. 112 § 2 k.p., o czym sąd orzekł w pkt I wyroku.

W takiej sytuacji nie było potrzeby badania zasadności nałożonej na powódkę kary porządkowej. Stąd sąd oddalił wnioski dowodowe stron poza tymi, które były niezbędne do ustalenia i oceny w zakresie prawidłowości wskazania przez pozwanego daty naruszenia obowiązków przez powoda.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. /Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm./ w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i zasądził od pozwanego na powódki kwotę 60 zł. – tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. / Dz. U. z 2005 r. nr 167, poz. 1398/ nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 1 w/w ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiszczyć lub których nie miał obowiązku

uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Zgodnie z tym Sąd nakazał Skarbowi Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od pozwanego kwotę 600 zł. opłaty od pozwu, której powódka nie miała obowiązku uiścić.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z jego pisemnym uzasadnieniem doręczyć pozwanemu W. I. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) W. I. w N.

(...).09.2015 r.